

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 21/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. Š., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/61/2008, Krajského súdu v Žiline, Okresnej prokuratúry Žilina, ako aj postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2011 doručená sťažnosť P. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/61/2008, Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“), ako aj postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (ďalej len „OR PZ“) v presne neoznačených konaniach.

Sťažovateľka okrem iného uviedla, že „vyčerpala všetky reálne dostupné prostriedky k odstráneniu nečinnosti, čím je daná právomoc ÚS SR k posúdeniu celkovej dĺžky trestného konania, nie iba časti v konaní pred OS Žilina ako vec vybavil ústavný súd v konaní č. III. ÚS 271/2010. V súlade s rozhodnutím ESLP vo veci A. R. spol. s r. o. vs. SR, sťažnosť č. 13960/06 z 9. 2. 2010 je nepochybné, že ÚS SR v príkrom rozpore s čl. 13 Dohovoru neposudzuje celkovú dĺžku konania a tým neposkytuje racionálnym a efektívnym vnútroštátnym prostriedkom nápravy..., čím je takýto postup v prístup ÚS SR v rozpore s judikatúrou ESLP.“

Sťažovateľka «vidí nečinnosť odporcov... v dlhodobu nesprávnom procesnom postupe všetkých odporcov participujúcich na celom trestnom konaní od podania trestného oznámenia až po súčasnosť v jednotlivých štádiách trestného konania procesu) vedených pod relevantnými spisovými značkami (tie presne nevie... uviesť) u odporcov v tejto jednej trestnej veci proti obv. M. B., kde vystupuje ako obeť tr. činu, resp. poškodená, pričom sa sama absolútne žiadnym spôsobom úmyselne nedopustila zavinenia k nečinnosti a prieťahom“, preto má štát (SR) na danom zásahu úplnú (právnú) zodpovednosť za zavinenie a prieťahy spôsobujúce tento negatívny neodstrániteľný protiprávny stav veci v súčasnosti. V trestnej veci sťažovateľky ako poškodenej začala lehota... plynúť dňom podania trestného oznámenia, pričom za koniec lehoty... treba považovať za právoplatné rozhodnutie v merite veci, ktoré však zatiaľ nebolo vydané. Vadným procesným postupom odporcov... bola už dávno prekročená „primeraná lehota“ konania, v ktorom bola a je permanentne prítomná nečinnosť spôsobujúca zásadné prieťahy na ujmu sťažovateľky...».

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti poukázala aj na to, že „využila sťažnosť podanú na OS Žilina (§ 55 ods. 3 a nasl. Tr. por.), ako aj sťažnosť podanú na MS SR a ÚS SR (č. k. III. ÚS 271/2010)“.

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhla, aby ústavný súd po prerokovaní veci nálezom takto rozhodol:

„Odporcovia v 1. až 5. rade protiústavným postupom ako iným zásahom v konaní vedenej v trestnej veci pod príslušnými spisovými značkami v jednotlivých štádiách daného trestného konania v súčasnosti vedeckého u odporcu 2 pod sp. zn. 1 T 61/2008 porušili základné právo sťažovateľky (navrhovateľky) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj ľudské právo na prejednanie sťažovateľkinej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odporcom v 1. až 5. rade prikazuje konať v danej trestnej veci sťažovateľky bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote.“

Ďalej sa sťažovateľka domáha, aby jej ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 3 000 € a úhradu trov konania. Taktiež požiadala o ustanovenie advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom poukazujúc na jej nepriaznivú finančnú a zdravotnú situáciu.

Ústavný súd zistil, že nálezom sp. zn. III. ÚS 271/2010 z 19. októbra 2010 (ďalej len „nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 271/2010“), ktorý nadobudol právoplatnosť 19. novembra 2010, bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/61/2008. Okresnému súdu bolo prikázané, aby v tomto konaní konal bez zbytočných prietáhov a sťažovateľke bolo priznané finančné zadostučinenie v sume 1 500 €, ako aj úhrada trov konania.

II.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva

(ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta prietahy v konaní OR PZ a okresnej prokuratúry [t. j. orgánov činných v trestnom konaní v štádiu prípravného konania v trestnej veci obvineného M. B. (ďalej len „obvinený“)], ako aj v konaní okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s trestnou vecou obvineného, v ktorej má procesné postavenie poškodenej.

1. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietaný zdĺhavý postup OR PZ a okresnej prokuratúry, ústavný súd podotýka, že účelom, podstatou a zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci „vo svojej veci“.

Pokiaľ ide o postavenie poškodeného v trestnom konaní, podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom... uplatniť nárok na náhradu škody... Podľa § 46 ods. 4 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Účel trestného konania, jeho predmet a základné zásady, na ktorých spočíva dosahovanie tohto účelu, vylučuje záver, aby poškodený mal právo na to, aby jeho vec – nárok na náhradu škody – bola prerokovaná bez zbytočných prietahov v trestnom konaní v prípade, ak si takýto nárok v trestnom konaní neuplatnil. V danom prípade si však podľa

zistenia ústavného súdu poškodená sťažovateľka v konaní pred vyšetrovateľom OR PZ nárok na náhradu škody uplatnila, teda vyšetrovateľ konal aj v „jej veci“ uplatneného nároku na náhradu škody.

Ústavný súd však zistil, že prípravné konanie v trestnej veci obvineného bolo ukončené podaním obžaloby, ktorú 26. mája 2008 podal okresnému súdu príslušný prokurátor okresnej prokuratúry potom, ako OR PZ ukončilo vyšetrovanie trestnej činnosti obvineného. Následne sa vec dostala do štádia prvostupňového konania, v rámci ktorého koná a rozhoduje okresný súd.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

V súlade so svojou judikatúrou (obdobne IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných

práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Ako už ústavný súd uviedol, prípravné konanie, ktorého súčasťou bol aj postup OR PZ a okresnej prokuratúry, bolo ukončené podaním obžaloby ešte v máji 2008.

Sťažnosť na postup OR PZ a okresnej prokuratúry bola ústavnému súdu doručená 20. septembra 2011, teda až potom, ako bolo ukončené prípravné konanie (26. mája 2008), pričom v čase predbežného prerokovania sťažnosti sa nachádzala v konaní pred okresným súdom.

Už v čase podania sťažnosti ústavnému súdu OR PZ ani okresná prokuratúra neboli oprávnené v trestnej veci obvineného konať, pretože spis sa nachádzal na okresnom súde, a teda ani OR PZ, ani okresná prokuratúra nemohli ovplyvniť priebeh konania a ani porušovať základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na pojednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ukončením vyšetrovania a podaním obžaloby OR PZ a okresná prokuratúra vykonali všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha týchto orgánov verejnej moci pri odstraňovaní právnej neistoty skončila v prípade OR PZ skončením vyšetrovania, predložením spisového materiálu príslušnej prokuratúre a zo strany okresnej prokuratúry podaním obžaloby okresnému súdu.

Ústavný súd v tejto spojitosti poznamenáva, že proti namietanému porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom OR PZ a okresnej prokuratúry sa sťažovateľka mohla brániť podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v čase, keď sa vec nachádzala v konaní pred týmito orgánmi verejnej moci a ešte tieto mohli ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom.

Vzhľadom na to, že v trestnej veci, v ktorej sťažovateľka vystupuje ako poškodená, v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nekoná OR PZ ani okresná prokuratúra, ako aj so zreteľom na podstatu a účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd sťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka v súvislosti s priet'ahmi v konaní namietala aj postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/61/2008, ako aj postup krajského súdu v neoznačenom konaní.

2.1 K postupu okresného súdu

2.1.1 K obdobiu pred právoplatnosťou nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 271/2010

Z § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť nie je prípustná, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V danom prípade ústavný súd o sťažnosti sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, už rozhodol nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 271/2010. Skutočnosť, že ústavný súd o predchádzajúcej sťažnosti už rozhodol, bráni vzhľadom na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde tomu, aby ústavný súd opätovne meritórne posudzoval možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 271/2010.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá smerovala proti postupu okresného súdu v období do právoplatnosti nálezú sp. zn. III. ÚS 271/2010,

pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

2.1.2 K obdobiu po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 271/2010

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 271/2010 sa na okresnom súde uskutočnilo deväť hlavných pojednávaní, a to 20. decembra 2010 (odročené z dôvodu potreby výsluchu ďalších svedkov), 26. januára 2011 (odročené z dôvodu potreby výsluchu ďalších svedkov), 7. februára 2011 (odročené z dôvodu potreby výsluchu ďalších svedkov), 23. februára 2011 (odročené z dôvodu potreby predvolania a výsluchu svedkov navrhnutých obžalovaným), 28. marca 2011 (odročené z dôvodu potreby predloženia spisu krajskému súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 10. februára 2011 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zaistenie jej nároku na náhradu škody), 10. augusta 2011 (odročené z dôvodu potreby pripojenia spisu okresného súdu sp. zn. 31 C/269/2007 a sp. zn. 28 T/63/2010, ako aj z dôvodu predvedenia syna sťažovateľky vo výkone trestu ako svedka), 7. septembra 2011 (odročené z dôvodu vyžiadania zápisnice z verejného zasadnutia v inej trestnej veci obžalovaného z dôvodu možnosti uloženia súhrnného trestu), 19. septembra 2011 a 9. januára 2012. Jediným obdobím, v ktorom okresný súd nevykonal žiaden úkon, je apríl 2011 až september 2011. V tomto období sa však spis od 7. apríla 2011 do 19. júla 2011 nachádzal na krajskom súde na rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 10. februára 2011 o zamietnutí návrhu poškodenej (sťažovateľky) na zaistenie jej nároku na náhradu škody.

Vychádzajúc z uvedeného priebehu konania ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd bol od podania obžaloby, t. j. od 26. mája 2008 až do vydania nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 271/2010, v zásade nečinný, a preto vyslovil porušenie sťažovateľkiných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v tomto konaní. Po vydaní uvedeného nálezu vo veci bol jeho postup už plynulý, priebežne konal, nariad'oval hlavné pojednávania a rozhodoval o návrhoch sťažovateľky.

Ústavný súd na základe toho uzavrel, že opísaný skutkový stav so zreteľom na postup okresného súdu počas 10 mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu III. ÚS 271/2010 (19. november 2010) do podania sťažnosti ústavnému súdu (20. september 2011) nenasvedčuje tomu, že by vznikla situácia, ktorá by signalizovala zbytočné prietahy spôsobené nečinnosťou okresného súdu v danej veci, a tým aj možnosť vyslovenia porušenia práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto považuje dosiaľ poskytnutú ochranu sťažovateľke nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 271/2010, ktorým bolo vyslovené porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a prikázané mu v tejto veci konať a zároveň jej bolo priznané aj finančné zadostučinenie v sume 1 500 €, za dostatočnú, a preto odmietol jej sťažnosť v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 181/06, II. ÚS 18/07, II. ÚS 60/07, III. ÚS 254/07).

Sťažnosť bola v danom prípade ústavnému súdu síce podaná predčasne, ale dôvody, pre ktoré bola odmietnutá, nebránia tomu, aby v prípade, ak by okresný súd v ďalšom priebehu konania nepostupoval z pohľadu sťažovateľky efektívne a plynulo, zvažila možnosť opätovného podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

2.2 K postupu krajského súdu

Krajskému súdu bol príslušný trestný spis predložený prvýkrát 7. apríla 2011 v súvislosti s podaným opravným prostriedkom sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 10. februára 2011, ktorým bol zamietnutý jej návrh na zaistenie jej nároku na náhradu škody. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos/27/2011 z 19. apríla 2011 nariadil okresnému súdu vykonať opravu písárskej chyby v napadnutom uznesení, čo okresný súd vykonal 29. apríla 2011 a 24. mája 2011 spis opäť predložil krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľky. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos/44/2011 z 22. júna 2011 sťažnosť sťažovateľky zamietol a 19. júla 2011 vrátil spis okresnému súdu.

Z uvedeného priebehu konania vyplýva, že spis okresného súdu sp. zn. 1 T/61/2008 spolu s opravným prostriedkom sťažovateľky sa na krajskom súde nachádzal spolu tri a pol mesiaca, pričom krajský súd vo veci plynulo konal.

Ústavný súd konštatuje, že opísaný skutkový stav neindikuje podľa jeho názoru možnosť prijatia záveru o takom postupe krajského súdu, z ktorého by bolo možné vyvodzovať vecnú súvislosť s označeným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 65/2011, I. ÚS 136/2011), resp. jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V rámci obiter dictum ústavný súd považoval za potrebné vysporiadať sa aj s argumentáciou sťažovateľky rozsudkom ESLP vo veci A. R., spol. s r. o., proti Slovenskej republike (rozsudok komory – IV. sekcie z 9. februára 2010, sťažnosť č. 13960/06), v ktorom podľa názoru sťažovateľky dochádza k odlišnému hodnoteniu zaužívanej praxe ústavného súdu týkajúcej sa sťažností v prípadoch skončenia, resp. netrvania napadnutého konania.

S touto argumentáciou sťažovateľky nemožno súhlasiť. Práve naopak, ESLP v tomto rozhodnutí vychádzal zo zaužívanej praxe ústavného súdu potvrdenej rozhodnutiami ESLP. Konkrétne k otázke prípustnosti sťažnosti v čase, keď porušenie práv netrvá, možno poukázať na prípad Mazurek [rozhodnutie ESLP Mazurek v. Slovenská republika, sťažnosť č. 16970/05, 3. marec 2009, podľa ktorého je v súlade s praxou ústavného súdu preskúmavať podobné sťažnosti, iba ak napadnuté konanie stále prebieha (porovnaj najmä bod 35, 36 rozsudku A. R., spol. s r. o.); (obdobne II. ÚS 175/2010)]. Navyše, skutkový základ prípadu sťažovateľky je rozdielny a nemožno ho podľa názoru ústavného súdu argumentačne podporiť sťažovateľkou vybraným rozsudkom ESLP.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky v nej uplatnenými (napr. ustanovenie advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2012